

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Novotného a soudců JUDr. Ljubomíra Drápala a JUDr. Lubomíra Ptáčka, Ph.D. v právní věci žalobce **Ing. Vladimíra Mičkala**, narozeného dne 9. dubna 1951, bytem v Plzni, alej Svobody č. 882/60, zastoupeného JUDr. Monikou Zemanovou, advokátkou se sídlem v Plzni, Sedláčkova č. 212/11, proti žalovanému **Statutárnímu městu Plzeň - Městské policii v Plzni**, se sídlem v Plzni, náměstí Republiky č. 1/1, IČO 000 75 370, zastoupenému JUDr. Jaroslavem Vovsíkem, advokátem se sídlem v Plzni, Malá č. 43/6, o neplatnost výpovědi a o náhradu mzdy, vedené u Okresního soudu Plzeň - město pod sp. zn. 19 C 28/98, o dovolání žalobce a žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. dubna 2015 č.j. 10 Co 345/2014-973, takto:

- I. Dovolání žalobce a žalovaného **se odmítají**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů dovolacího řízení.

S t r u č n é o d ů v o d n ě n í (§ 243f odst. 3 o. s. ř.):

Dovolání žalobce a žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9.4.2015 č. j. 10 Co 345/2014-973 nejsou přípustná podle ustanovení § 237 o.s.ř., neboť rozhodnutí odvolacího soudu je v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu (k otázce vzniku nároku z neplatného rozvázání pracovního poměru za předpokladu, že je zaměstnanec připraven, schopen a ochoten konat práci podle pracovní smlouvy srov. např. stanovisko Nejvyššího soudu ČR ze dne 9.6.2004 sp. zn. Cpjn 4/2004, odůvodnění bodu I, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek roč. 2004 pod č. 85, rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 7.8.2001 sp. zn. 21 Cdo 2315/2000, popřípadě rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 18.5.2012 sp. zn. 21 Cdo 1511/2011; k otázce výpovědi pro soustavné méně závažné porušování pracovní kázně srov. např., rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15.3.2007 sp. zn. 21 Cdo 194/2006) a není důvod, aby rozhodná právní otázka byla posouzena jinak.

Jestliže pak oba dovolatelé v dovoláních uplatnili jiný dovolací důvod, než který je uveden v ustanovení § 241a odst. 1 o.s.ř. (nesouhlasí-li se skutkovými zjištěními, na nichž odvolací soud založil své právní posouzení věci - žalovaný nesouhlasí s hodnocením důkazů tak, jak je provedl odvolací soud ohledně „třetího“ porušení pracovní kázně, žalobce nesouhlasí se skutkovým závěrem, že neměl snahu zapojit se do pracovní činnosti), dovolání trpí vadami, pro které nelze v dovolacím řízení pokračovat.

Nejvyšší soud České republiky proto dovolání žalobce a žalovaného podle ustanovení § 243c odst. 1 věty první o.s.ř. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení se nezdůvodňuje (§ 243f odst. 3 věty druhé o.s.ř.).

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 2. února 2016

JUDr. Zdeněk Novotný v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Petra Fuziová